ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **D. B.,** zastoupený JUDr. Dušanem Strýčkem, advokátem se sídlem Mariánské údolí 126, Příbram, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,** se sídlem Zborovská 11, Praha 5, **za účasti:** L. B., zastoupená JUDr. Jitkou Bludskou, advokátkou se sídlem Skaláků 1404/1, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2017, č. j. 45 A 19/2016 - 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Osoba zúčastněná na řízení **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4114 Kč do patnácti (15) dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Dušana Strýčka, advokáta.

III. Žalovaný a osoba zúčastněná na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 16. 2. 2015 podala osoba zúčastněná na řízení jako stavebník (dále jen „stěžovatelka“) u Obecního úřadu Milín, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), žádost o dodatečné povolení stavby *„rodinný dům č. p. X, účel stavby: bydlení stavebníka a jeho rodiny* [...] *podrobnější popis v projektové dokumentaci*“. V řízení o dodatečném povolení stavby (viz protokol o ústním jednání ze dne 15. 7. 2015 a vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 17. 7. 2015) vznesl žalobce jako vlastník sousedního pozemku a účastník řízení následující námitky a uvedl k nim tyto skutečnosti: zastavěná plocha překračuje z hlediska poměru k pozemkům stěžovatelky 30 % limit zastavěnosti daný regulativem územního plánu obce Ostrov, s nímž je v rozporu také existence tří nadzemních podlaží v hlavní části budovy; podkroví je samostatným nadzemním podlažím; nová stavba je oproti

původní zhruba o 1 m vyšší a je k ní zbudován přístavek (zimní zahrada); úhel střechy neodpovídá stavebnímu projektu; na západní části stavby došlo k navýšení počtu oken, a tedy ztrátě soukromí žalobce jako vlastníka sousedního pozemku; soukromí žalobce je narušeno rovněž výškou stavby, přičemž *„značný objem hmoty stavby“* ruší také krajinný ráz obce; stavbu není možné dělit na původní objekt a stavební úpravy, neboť je vytvořena stavba zcela nová; část stavby stěžovatelka užívá k bydlení, aniž by došlo ke kolaudaci.

[2] Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 178/2015 - 14/M, bylo vydáno dodatečné povolení stavby *„rodinný dům a stavební úpravy původní navazující hospodářské části čp. X na pozemcích: stavební parcely parcelní číslo X a pozemkové parcely parcelní číslo X v kat. území O. u T.“*. Stavební úřad mj. konstatoval, že územní plán obce Ostrov sice stanovuje 30 % limit zastavěnosti a přípustnost pouze dvou nadzemních podlaží, avšak stavba stěžovatelky se nenachází v návrhových plochách určených územním plánem k zástavbě a není pozemkem dosud nezastavěným, ale je v plochách označených STAV. Stávající zástavba v ploše STAV nevykazuje uvedené hodnoty a ani se neshoduje s podmínkami označenými jako „přípustné“. Z tohoto důvodu nelze výše popsané podmínky uplatňovat na záměr stěžovatelky, který nahrazuje stávající část stavby stavbou stejného půdorysu a výškového a objemového rozsahu, jako byl původní objekt č. p. X. Ze zaměření stavby předloženého stěžovatelkou podle stavebního úřadu plyne, že stavba není vyšší než původní odstraněná stavba, přičemž kopíruje půdorys zastavěné plochy původní stavbou. K námitce ztráty soukromí žalobce stavební úřad uvedl, že práva žalobce nebudou dotčena nad míru přiměřenou poměrům v intencích § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“). Stavební úřad dále v obecné rovině definoval pojem „pohoda bydlení“ a uvedl, že *„toto již konstatoval KÚ Stř. kraje ve svém rozhodnutí ze dne 11. 12. 2014“*. Stavba je podle stavebního úřadu umístěna v souladu s § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných podmínkách na využívání území, neboť vzdálenost mezi rodinnými domy je prokazatelně větší než 7 m, tedy je možné také osazení nových oken. Stavební úřad poznamenal, že v řízení posuzoval nově předloženou dokumentaci, nikoliv změny, odchylky či nesrovnalosti oproti původní stavbě (počtu oken) či dokumentaci tvořící přílohu dřívějšího stavebního povolení, které však bylo rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje zrušeno. Podle stavebního úřadu není v rozporu se zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), pokud nová část stavby není stěžovatelkou užívána, zatímco původní část stavby užívána je. V části stavby *„severní objekt“* se nachází prostory nedotčené navrhovanými stavebními úpravami, které je možné užívat. Závěrem stavební úřad konstatoval, že stavba (stavební záměr) není v rozporu s územním plánem, stavebním zákonem ani jeho prováděcími předpisy.

[3] Proti rozhodnutí stavebního úřadu podal žalobce odvolání, v němž vznesl mj. následující odvolací námitky: nedostatečné individuální posouzení zásahu do soukromí žalobce stavebním úřadem; nedostatečná specifikace stavebních úprav v rozhodnutí; nesprávné posouzení skutečnosti, zda stavebník (stěžovatelka) mohl část stavby užívat k bydlení; nedostatečnost odkazu stavebního úřadu na projektovou dokumentaci a předchozí protokol při posouzení, zda je stavba objemově a půdorysně shodná se stavbou původní; nesprávné posouzení souladu stavby s 30 % limitem zastavěnosti dle územního plánu obce Ostrov, který se dle stavebního úřadu vztahuje jen na rozvojové (návrhové) plochy; nesprávný závěr, že nová stavba není vyšší, než stavba původní; rozpor stavby s územním

plánem obce Ostrov, který povoluje pouze dvě nadzemní podlaží, zatímco stavba stěžovatelky má tři podlaží; opomenutí námitky žalobce, že oproti původní stavbě byl nově vybudován přístavek (zimní zahrada); stavební úřad nevzal zřetel na skutečnosti a námitky předložené v poskytnuté lhůtě (žalobce závěrem v podrobnostech odkázal na své vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 17. 7. 2015).

[4] Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 1. 2016, sp. zn. SZ 147774/2015/KUSK REG/KE, č. j. 163922/2015/KUSK, odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Žalovaný konstatoval, že stavba stěžovatelky je v souladu s územním plánem obce Ostrov, neboť se jedná o stavbu v zastavěné části obce, kde byl původně rodinný dům, který byl odstraněn; v původní ploše o stejném půdorysu byla postavena stavba stěžovatelky, která svým umístěním a stavebním provedením splňuje požadavky stavebního zákona a prováděcích předpisů. K odvolací námitce obtěžování pohledem žalovaný uvedl, že aby se jednalo o imisi, muselo by jít o mimořádnou situaci, kdy by soustavně a závažně bylo narušováno soukromí vlastníka nebo uživatele sousední nemovitosti, např. pokud by vlastnické právo bylo zneužíváno k nahlížení do sousední nemovitosti, aniž by změnu odůvodňoval oprávněný zájem toho, kdo ji provedl. Přitom je třeba přihlížet k zájmům všech účastníků řízení. Obecně nelze ukládat těm, kdo mají faktickou možnost nahlížet na sousední pozemek, povinnost provést taková opatření, aby nebyl možný výhled na cizí nemovitost či pozemek, resp. zřizovat okna situovaná jen tak, že by z nich nebylo vidět na sousední nemovitosti. Kdo se cítí být obtěžován pohledem, má provést opatření tomu zabraňující (záclony, žaluzie, neprůhledný plot atp.). Žalovaný neshledal, že by stavbou stěžovatelky bylo nad míru přiměřenou poměrům možné pozorovat žalobce a tím vážně ohrožovat výkon jeho práv. Uvedené úvahy jsou dle žalovaného rovněž v souladu s § 1013 občanského zákoníku, zvlášť když na pozemcích rodinných domů se jejich vlastníci, rodiny, návštěvy vidí a slyší; tyto pozemky se také nacházejí při místní komunikaci. Závěrem žalovaný konstatoval, že nezjistil žádné zásadní vady v postupu stavebního úřadu ani v jeho rozhodnutí, proto odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

[5] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který jí rozsudkem ze dne 15. 3. 2017, č. j. 45 A 19/2016 - 41, vyhověl, napadené rozhodnutí žalovaného a také prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud konstatoval, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalovaný se dostatečným způsobem či vůbec nevypořádal s následujícími odvolacími námitkami žalobce: nesoulad dotčené stavby s územním plánem obce Ostrov; nesprávnost závěru stavebního úřadu o tom, že se na stavbu nevztahují podmínky pro umísťování staveb stanovené územním plánem, neboť byl pouze nahrazen původní objekt; nepřiměřenost zásahu stavbou do soukromí žalobce; nedostatečnost specifikace stavebních úprav ve výroku rozhodnutí; opomenutí vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí ze dne 17. 7. 2015 stavebním úřadem; rozpor stavby s projektovou dokumentací; užívání rozestavěné stavby k bydlení. S ohledem na skutečnost, že zjištěné nedostatky odůvodnění se týkaly rovněž rozhodnutí stavebního úřadu a jeho postupu v řízení o dodatečném

povolení stavby, zrušil krajský soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. také toto prvostupňové rozhodnutí.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a žalobce

[6] Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Namítla nesprávnost názoru krajského soudu, podle kterého nebyly náležitě přezkoumány námitky žalobce uplatněné v řízení před stavebním úřadem a následně v odvolání proti jeho rozhodnutí.

[7] Podle stěžovatelky se žalovaný dostatečně vyjádřil k námitce porušení územního plánu obce Ostrov a uvedl, proč není důvodná (zejména, že stavba byla realizována ve shodném půdorysu, jako byla původní stavba, nachází se na pozemku ve vlastnictví stěžovatelky a je umístěna ve vzdálenosti min. 6,6 m od hranice pozemku p. č. st. X a min. 5,8 m od hranice pozemku p. č. X, k. ú. O. u T.). Záměrem stěžovatelky byla rekonstrukce chátrajícího stavení; až v průběhu stavby byla zjištěna potřeba výměny nosných konstrukcí domu. Rozloha, tvar a umístění stavby však zůstaly totožné s původním stavem, z čehož je zřejmé, že stavba je realizována v souladu s územním plánem obce Ostrov.

[8] Stěžovatelka má za to, že žalovaný se také dostatečně zabýval námitkou údajného narušení soukromí žalobce. Žalobce, který v uvedeném ohledu nesl břemeno tvrzení, přitom neuváděl, v čem konkrétně mělo být jeho soukromí výskytem oken dodatečně povolované stavby narušeno a žalovaný proto nebyl povinen zevrubněji popsat, z jakého důvodu nedochází k zásahu do soukromí žalobce.

[9] Dále stěžovatelka uvedla, že žalovaný se k námitce nedostatečnosti specifikace stavebních úprav nevyjádřil, neboť jím potvrzené rozhodnutí stavebního úřadu výslovně popisuje, jaké stavební úpravy byly realizovány. Odvolací námitka žalobce proto byla dle stěžovatelky bezpředmětná.

[10] Podle stěžovatelky se stavební úřad rovněž dostatečně zabýval námitkami žalobce uvedenými ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 17. 7. 2015. Žalobce své námitky neustále opakuje a stavební úřad i žalovaný dostatečně vysvětlili, proč k nim nebylo přihlédnuto. Rovněž námitka užívání stavby k bydlení byla prošetřena, přičemž sama stěžovatelka uváděla, že užívá jen tu její část, která nebyla rekonstruována (tj. původní stavbu).

[11] Stěžovatelka dále namítla, že krajský soud vycházel pouze z tvrzení žalobce, aniž by zohlednil předchozí řízení a argumentaci stěžovatelky a stavebního úřadu. Pokud by krajský soud přihlédl k předchozímu řízení, nemohl by dospět k závěru o nedostatečném posouzení námitek žalobce. Aniž by krajský soud zohlednil průběh řízení před stavebním úřadem, zrušil napadeným rozsudkem nejen rozhodnutí žalovaného, ale také rozhodnutí stavebního úřadu, což podle stěžovatelky žádným způsobem nezdůvodnil.

[12] Stěžovatelka v kasační stížnosti nabídla ke svým tvrzením k důkazu fotografie původního a aktuálního stavu původní a nové stavby.

pokračování

[13] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatelky nevyjádřil.

[15] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve uvedl, že stěžovatelka ignoruje právní předpisy a nadále stavbu provádí. Napadený rozsudek žalobce považuje za správný, nicméně se neztotožňuje s posouzením námitky podjatosti úřední osoby R. M. jako nedůvodné. Stěžovatelka dále podle žalobce uvádí množství nepravdivých informací, zejména se nejednalo o rekonstrukci původní stavby; z původní stavby zbyl pouze komín a část stodoly. Není dále pravdou, že půdorys a výškopis původní a nové stavby je stejný, ani že by teprve v průběhu „*rekonstrukce*“ byl zjištěn havarijní stav stavby. Stěžovatelka se dle názoru žalobce chtěla cestou „*rekonstrukce*“ vyhnout povinnosti dodržet podmínky územního plánu obce Ostrov. Žalobce dále uvedl, že žádný ze správních orgánů neprovedl dostatečné a individuální posouzení narušení jeho soukromí, k němuž došlo v důsledku toho, že oproti původnímu stavu je v západní stěně stavby osazeno šest střešních a čtyři běžná okna. Za nedůvodné označil žalobce kasační námitky týkající se nedostatečné specifikace stavebních úprav v domě č. p. X (dotčené stavbě). Žalobce se ztotožnil s názorem krajského soudu, podle něhož se důvody vedoucí ke zrušení rozhodnutí žalovaného vztahují také na prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu. Žalobce ke svým tvrzením k důkazu navrhl dopis stavebního úřadu ze dne 20. 8. 2014, fotodokumentaci původního a aktuálního stavu stavby, upozornění na nezákonnou stavbu č. p. X ze dne 17. 10. 2014, pozvánku k ústnímu jednání na stavební úřad týkající se prověření stavební činnosti na č. p. X ze dne 15. 12. 2014, vyjádření k věci týkající se prověření stavební činnosti na č. p. X ze dne 12. 1. 2015, ohlášení stavebních úprav č. p. X ze dne 9. 5. 2005, výzvu k předložení dokladů týkající se stavby - nástavby domu č. p. X ze dne 4. 2. 2015, odpověď na výzvu ze dne 3. 3. 2015, sdělení stavebního úřadu ve věci stavby - nástavby domu č. p. X ze dne 1. 4. 2015 a oznámení o zahájení správního řízení o odstranění stavby - nástavby domu č. p. X ze dne 24. 7. 2015. Žalobce navrhl, aby byla kasační stížnost stěžovatelky zamítnuta.

[16] Dne 3. 8. 2017 žalobce doplnil navrhované důkazy o korespondenci, která měla dokládat žádost stěžovatelky o změnu územního plánu obce Ostrov ohledně výškové regulace zástavby.

[17] Dne 11. 8. 2017 stěžovatelka v reakci na vyjádření žalobce uvedla, že stavba je v souladu s výškovým regulativem územního plánu obce Ostrov, neboť podkroví není podlažím. Námitka žalobce, že stavba je vyšší a objemnější, byla vyvrácena již ve správním řízení, a to předložením zaměření stavby ze dne 6. 5. 2015.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť

stěžovatelka byla osobou zúčastněnou na řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.); stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[19] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Jak již bylo uvedeno výše, krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného a stavebního úřadu z důvodu jejich nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud připomíná svou konstantní judikaturu, podle níž bylo-li rozsudkem krajského soudu zrušeno žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, lze se v řízení o kasační stížnosti zabývat pouze tím, zda byl závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti správný či nikoliv (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 2 As 36/2006 - 102, ze dne 8. 11. 2017, č. j. 8 As 25/2017 - 67; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Vzhledem k uvedenému se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat věcnou argumentací stěžovatelky ani žalobce, kterou uplatnili v řízení o kasační stížnosti.

[22] V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 8 As 170/2016 - 86, zdejší soud shrnul: *„V obecné rovině lze k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí podotknout, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/1992 - 23, nebo rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71, a ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012 - 45). Rozsah přezkumu provedeného žalovaným při rozhodování o odvolání lze dovodit z § 89 odst. 2 s. ř., podle něhož odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem. Z odůvodnění rozhodnutí o odvolání tak musí být patrný především dosavadní průběh a výsledek správního řízení v míře potřebné pro zasazení rozhodnutí o věci do patřičného skutkového a právního kontextu. Dále musí být zřejmé, jak naložil správní orgán s námitkami účastníka řízení obsaženými v podaném odvolání, proč považuje argumentaci za lichou, mylnou nebo vyvrácenou, podle které právní normy rozhodl, případně zda shledal jiné vady řízení, k nimž byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012 - 45).“*

pokračování

[23] Stěžovatelka brojila proti závěru krajského soudu o nepřezkoumatelnosti posouzení souladu předmětné stavby s územním plánem obce Ostrov.

[24] Nejvyšší správní soud ve vztahu k této námitce připomíná, že žalobce nejen v odvolacích námitkách, ale již v řízení o dodatečném povolení stavby před stavebním úřadem namítal, že stavba není v souladu s 30 % limitem zastavěnosti dle územního plánu; tvrdil, že nebyl zachován půdorys stavby, protože oproti původní stavbě byl realizován přístavek (zimní zahrada). Stejně tak žalobce již v řízení před stavebním úřadem namítal, že stavba má v rozporu s územním plánem tři nadzemní podlaží, a nikoliv dvě plus podkroví, jak uváděla stěžovatelka; tuto námitku vznesl rovněž ve svém odvolání. Uvedenými námitkami, jejichž relevanci nelze *a priori* vyloučit se stavební úřad ani žalovaný dostatečně nezabývali; v uvedeném ohledu ani přesvědčivě nepopsali zjištěný skutkový stav. Již proto nemohlo jejich jen kusé zdůvodnění souladu stavby s limitem zastavěnosti a počtu nadzemních podlaží dle územního plánu obstát. Naopak lze přisvědčit krajskému soudu, podle kterého se stavební úřad ani žalovaný nezabývali skutečnostmi, jimiž žalobce odůvodňoval rozpor stavby s regulativy stanovenými územním plánem.

[25] Dále stěžovatelka v kasační stížnosti uváděla, že se žalovaný dostatečně zabýval také námitkou údajného narušení soukromí žalobce.

[26] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stavební úřad ani žalovaný sice uvedenou námitku neopomenuli, ale její vypořádání neodpovídá požadavkům právních předpisů a judikatury na přezkoumatelnost rozhodnutí. Stavební úřad a žalovaný sice vyložili pojem „pohoda bydlení“ a popsali obecná kritéria pro posouzení tzv. imise pohledem na cizí pozemek a nemovitost, avšak - jak konstatoval již krajský soud v napadeném rozsudku - uvedené nijak nezasadili do skutkového a právního kontextu projednávané věci; ani v jednom z rozhodnutí těchto správních orgánů nebyla popsaná východiska aplikována na konkrétní skutkový stav. Pro úplnost lze v této souvislosti odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 - 116, publ. pod č. 850/2006 Sb. NSS, podle něhož pohodu bydlení nelze posuzovat toliko z objektivních hledisek, nicméně „[s]*právní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality.*“ V citovaném rozsudku zdejší soud rovněž konstatoval, že skutečnost, že jsou dodržena ustanovení obecně závazných předpisů (např. týkající se limitu hluku, odstupových vzdáleností atp.), ještě nutně nemusí znamenat, že je splněn také požadavek na pohodu bydlení. V uvedeném pohledu neprovedli stavební úřad ani žalovaný autonomní posouzení situace (např. jestli a k jakému účelu žalobce užívá sousední pozemek a nemovitost, zda může být v důsledku změny stavby - zejména počtu a umístění oken z určitého subjektivního hlediska daného způsobem jeho života obtěžován v intenzitě překračující přípustnou míru či nikoliv, atp.). Krajský soud tedy postupoval správně,

pokud stavební úřad a žalovaného *de facto* zavázal, aby jimi shrnutá obecná východiska posouzení „pohody bydlení a imisí“ aplikovali na zjištěný skutkový stav v předmětné věci.

[27] Krajskému soudu je třeba přisvědčit také v tom, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval odvolacími námitkami nedostatečné specifikace stavebních úprav stavby v rozhodnutí stavebního úřadu; užívání teprve rozestavěné stavby k bydlení; opomenul námitky a skutečnosti uplatněné žalobcem ve lhůtě poskytnuté stavebním úřadem (ze správního spisu plyne, že žalobce měl patrně na mysli skutečnosti, jež uvedl ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 17. 7. 2015). Nelze souhlasit se stěžovatelkou, podle které žalovaný nepochybil, protože stavební úpravy jsou výslovně popsány v rozhodnutí stavebního úřadu, který prošetřil také užívání jen původní části stavby, přičemž žalobce své námitky neustále opakuje. Uvedené totiž nic nemění na skutečnosti, že žalovaný tyto odvolací námitky zcela opomenul, čímž zkrátil žalobce jako účastníka řízení na jeho právu na přezkum správního rozhodnutí. Obecné konstatování žalovaného, že v postupu stavebního úřadu ani v jeho rozhodnutí neshledal vady, jež by odůvodňovaly zrušení či změnu rozhodnutí stavebního úřadu, je v uvedeném směru nedostatečné (viz výše citovanou judikaturu). Za daných okolností by bylo předčasné, pokud by správní soudy provedly věcné posouzení námitek uvedených v tomto odstavci a hodnotily odůvodnění prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu, neboť by tím připravily žalobce o přezkumnou instanci - odvolací správní orgán.

[28] S ohledem na vše uvedené je zřejmé, že krajský soud se zabýval nejen rozhodnutím žalovaného, ale rovněž postupem stavebního úřadu v prvostupňovém řízení o dodatečném povolení stavby. Důvodem pro zrušení obou rozhodnutí přitom nebyl nesouhlas s argumentací stěžovatelky předestřenou před stavebním úřadem a žalovaným, ale skutečnost, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Není ani pravdou, že by krajský soud nezdůvodnil, proč zrušil rovněž rozhodnutí stavebního úřadu. V napadeném rozsudku totiž uvedl (a Nejvyšší správní soud s jeho posouzením souhlasí), že (přinejmenším některé) zjištěné nedostatky se týkaly nejen rozhodnutí žalovaného, ale také rozhodnutí stavebního úřadu, a proto bylo na místě jej ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. rovněž zrušit.

[29] Žádná z kasačních námitek tedy není důvodná.

[30] Nejvyšší správní soud na závěr konstatuje, že stěžovatelka a žalobce předložili v řízení o kasační stížnosti k důkazu fotodokumentaci původního a aktuálního stavu stavby, přičemž žalobce předložil také podklady týkající se budovy č. p. X v jeho vlastnictví a žádosti stěžovatelky z roku 2017 o změnu územního plánu. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že provedení těchto důkazů by bylo nadbytečné, neboť spisový materiál poskytuje dostatečný podklad k posouzení kasační stížnosti a tyto důkazní prostředky byly pro posouzení nyní projednávané věci irelevantní (podstatou řízení o kasační stížnosti bylo posouzení správnosti názoru krajského soudu, který zrušil rozhodnutí žalovaného a stavebního úřadu z důvodu jejich nepřezkoumatelnosti). Nejvyšší správní soud tedy těmto důkazním návrhům nevyhověl.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[31] Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[32] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Kasační stížnost stěžovatelky přitom podporovala pozici žalovaného, na kterého je tedy třeba v rámci tohoto řízení hledět také jako na neúspěšného; žalovaný tedy rovněž nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[33] Žalobce měl ve věci úspěch, přísluší mu tedy podle § 60 odst. 1 s. ř. s. vůči stěžovatelce právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti. Náklady žalobce spočívají v odměně advokáta za jeden úkon právní služby (vyjádření žalobce ke kasační stížnosti) v hodnotě 3100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a v náhradě hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, proto je odměna navýšena o částku odpovídající této dani (tj. 21 %), kterou je zástupce povinen z odměny za zastupování a z náhrady hotových výdajů odvést, tedy o částku 714 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 13. září 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu